

Waar de mist niet kan komen - Frances

Frances is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2025 Van Driel Publishing

Auteur: Aster Borg

Redactie: Theo van Rijn

Omslagontwerp: Danny Dirix

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 9789493341906 (hardback)

ISBN: 9789493472211 (e-book)

NUR: 342

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Astier BORG

WAAR DE MIST NIET KAN KOMEN

BOEK 2
FRANCES

*Hier encore
J'avais vingt ans, je gaspillais le temps
En croyant l'arrêter
Et pour le retenir, même le devancer
Je n'ai fait que courir
Et me suis essoufflé*

Charles Aznavour

April 1912

Het schip minderde vaart.

Gezien vanaf het promenadedek maakte het Vrijheidsbeeld een diepe indruk op Frances. Ze zuchtte opgelucht, de afgelopen uren waren een hel geweest en de zekerheid om zo meteen vaste grond onder haar voeten te voelen, verdreef eindelijk de spanning uit haar lichaam. Er vielen enkele druppels tegen het raam van het binnendek, niet veel later was de skyline van New York gehuld in een sluier van regen.

De kleine vingers van Lily gleden in haar hand. Frances keek opzij en glimlachte, een warme gloed vertrok vanuit haar hart en verspreidde zich over de rest van haar lichaam. Nooit eerder had ze zoveel liefde ervaren als op dit moment, voor dat meisje.

Ook Lily leek betoverd door het statige standbeeld van de vrouw in haar golvende toga en met de opvallende kroon.

‘Vind je haar mooi?’

Lily antwoordde niet, haar blik was gefixeerd op het groene beeld van brons op Liberty Island. Ze reageerde evenmin op Frances’ handkneepjes. Het was alsof ze onder een glazen stolp zat, van waaronder ze kon observeren, maar niet reageren. Zelfs het langgerekte, krachtige geluid van de scheepshoorn leek haar te ontgaan.

Frances beet op haar onderlip. Ze vroeg zich af of het ooit nog goed zou komen met het kleine meisje.

‘We zijn er.’ Frances trok het witte hoedje verder over Lily’s haren en sloot de bovenste knopen van haar jas. ‘Kom.’ Ze spoorde haar aan om met haar mee te lopen.

De geladen sfeer op het dek was net zo somber als het koude, mistige weer. Het verdriet en de angst van de mensen aan boord

leek zich te weerspiegelen in de grijze lucht boven de oceaan. Frances schuifelde mee in de lange rij met opvarenden. Ze rilde en rechtte de kraag van haar jas. De vrouw voor haar hilde hartverscheurend. Een oudere dame naast haar legde een troostende arm over haar schouder en trok haar dicht tegen zich aan. Het gebaar leek het verdriet niet te kunnen verzachten.

Ondanks dat de gebeurtenissen van de afgelopen dagen Frances hadden uitgeput, overheerste een andere emotie. De angst om te worden ontmaskerd hing als een donkere, dreigende wolk boven haar.

‘Excuseer *miss*.’

Frances verstijfde.

Een officier keek haar vol medelijden aan. Het was duidelijk dat het wrede lot van de passagiers hem diep had getroffen. Een zeebries plooide het papier op zijn klembord.

‘Mag ik uw naam noteren, alstublieft?’ Zijn pen had hij in zijn linkerhand en die zweefde boven een lijst. ‘De passagierslijsten,’ lachte hij verontschuldigingend omdat Frances hem bleef aanstaren.

Haar hart klopte in haar keel. Ze moest zelf nog wennen aan de nieuwe identiteit die ze zichzelf enkele uren eerder had gegeven.

Ze schraapte haar keel. ‘Madeleine Gilmore.’ Het voelde onwennig, het was immers de eerste keer dat ze deze naam uitsprak om zichzelf bekend te maken.

De man knikte, zijn pen bewoog over het papier.

‘Gilmore is de naam van mijn overleden man.’

Ze wilde haar woorden meteen weer inslikken. De opmerking kon immers vragen bij hem oproepen.

De officier knikte opnieuw, hij leek er geen belang aan te hechten.

Frances’ hart sloeg een slag over toen hij glimlachend naar het

meisje keek.

‘En wie ben jij?’ Hij bukte zich en tikte speels met zijn wijsvinger op haar neus.

Lily zweeg, ze keek de man niet in de ogen. Ze leek hem zelfs niet te horen.

Een ijskoude hand sloot zich om Frances’ hart, ze hapte naar adem.

Alsjeblieft, zeg niet hoe je heet. Ik smeeek het je.

‘Zo, het meisje zonder naam.’ Hij probeerde opnieuw om Lily’s aandacht te trekken door zich te bukken zodat zijn ogen op gelijke hoogte kwamen met die van haar.

‘Ze is nog steeds in shock door alles wat er is gebeurd.’ Frances sprak snel, ze voegde er een mislukte glimlach aan toe.

‘Dat begrijp ik. Arm kind.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Wat een toestand is het toch.’

‘Haar naam is Lily.’ Het klonk als een opluchting.

‘Goed. Lily.’

Frances pakte de hand van het meisje. Ze groette de man en liep snel door.

Hoewel ze zich zorgen maakte over Lily’s halsstarrige zwijgen, was ze blij geweest dat ze haar werkelijke naam niet had gezegd.

Deel 1

SS Belgenland

Lily
Parijs 1980

Met een kop koffie en een meringuegebakje installeer ik me in mijn sofa en zet de televisie aan. Net zoals deze hele dag aan me is voorbijgegaan, geldt dat ook voor het nieuws, ik voel me futloos en suf.

Nadat Autumn gisteren met de taxi was vertrokken en ik de deur achter me had gesloten, werd ik overmand door een wurgend gevoel van twijfel. Waarom was ik zo stom geweest om haar te laten gaan? Toen ik de deur weer opengooide en ik zo snel als mogelijk de straat opliep, reed de auto net de hoek om.

Autumn was weg, ik had haar de laan uitgestuurd.

‘Waarom heb je haar eigenlijk niet opnieuw in je leven toegelaten?’

Daar heb je Amandine weer.

De hele dag heb ik haar kunnen negeren. Nu het donker wordt, is samen met de avond de eenzaamheid in de woonkamer binnengeslopen. En dan doemt Amandine op om me gezelschap te houden.

Ik zet het geluid van de televisie harder en concentreer me op de beelden. De nieuwslezer heeft het over de toenemende spanningen tussen Irak en Iran. Er wordt gevreesd voor een escalatie van het conflict.

‘In je leven is Autumn de belangrijkste persoon voor je geweest en toch heb je haar laten gaan.’

Zuchtend zet ik het geluid uit, ik pak mijn koffie op mijn schoot. Het enige geluid in de kamer is dat van de tikkende lepel

tegen de rand van het kopje. Ik heb meer dan genoeg tijd alleen doorgebracht om te weten dat ik alweer zal toegeven aan mijn nimmer aflatende gedachtestroom.

‘Het klopt wat je zegt; er is niemand van wie ik meer heb gehouden dan van haar. Tevens is ze ook diegene die me de meeste pijn heeft gedaan. Het ene heft het andere op,’ zeg ik bitter.

Het moment dat Autumn voor de eerste keer uit mijn leven verdween, staat in mijn geheugen gegrift. Ze was amper zeventien, met haar rug naar me toe en met twee zware koffers in de hand stond ze in de deuropening. In het felle zonlicht leek ze een engel omringd door een stralend aura.

‘Hou je nog van haar?’

Het kopje trilt in mijn schoot, ik zet de koffie op tafel voordat ik vlekken maak op mijn jurk. Mijn hoofd laat ik steunen tegen de leuning en ik denk na over mijn antwoord.

‘Ze is niet meer dezelfde zeventienjarige jongedame,’ besluit ik. ‘Ze heeft een leven geleid, alles wat vroeger belangrijk was voor mijn kleine meisje is verdwenen. Ik ken haar niet. Ik weet niet meer wie ze is en je kan onmogelijk houden van iemand die je niet kent.’

Mijn denkebeeldige reporter kijkt me aan. ‘Waarom lopen er dan tranen over je gezicht?’

Met de rug van mijn hand veeg ik mijn zachte, rimpelige wangen droog.

‘Niets belet je om contact met haar op te nemen en te zeggen dat je je hebt vergist.’

Een pijnscheut schiet door mijn nek wanneer ik mijn hoofd te snel van haar wegdraai.

‘Ik wil het er niet meer over hebben.’

Ik zet het geluid van de televisie weer aan.

In het quizprogramma vuurt de hyperkinetische presentator vragen af op twee duo's. De antwoorden ontgaan me, ik heb mijn

avond verpest met dwangmatig tobben.

‘Goed dan. Genoeg over Autumn,’ zegt Amandine.

Soms verklaar ik mezelf voor gek. Ik zit alleen in mijn appartement en voer al jaren gesprekken met een persoon die niet bestaat en nooit heeft bestaan. De gedachten in mijn hoofd zijn vermomd als haar woorden.

Een quizvraag over het dagboek van Anne Frank trekt mijn aandacht. Ongewild maken mijn hersenen een associatie met de herinneringen aan de dagboeken van mijn moeder. Het lijkt of ze vanonder een dikke laag stof worden gehaald waardoor ze weer zichtbaar worden.

‘Lees je af en toe nog in de dagboeken van je moeder?’

‘Nee.’

‘Het was een schok voor jou om via haar brief en haar dagboeken te weten te komen wat ze had gedaan, dat heb je me al verteld. Meteen daarna ben je naar Europa vertrokken. Autumn bleef bij Alice en Rebecca in New York.’

‘Ja, dat klopt,’ fluister ik.

Ik geef me over aan mijn eindeloze mijmeringen.

Uit de mist in mijn hoofd doemt de *SS Belgenland* op. De overtocht over de Atlantische oceaan boezemde mij angst in. Ik ervaar weer de onzekerheid van toen ik met lood in de benen over de loopbrug liep en aan boord ging. Ik weet nog hoe ik me om draaide en door een sluier van traanvocht naar de ogen van mijn kleine meid zocht.

Ze zwaaide naar me. Het brak mijn hart in duizend stukken om haar achter te laten.

Toen het schip de haven uitvoer, vroeg ik me af waaraan ik was begonnen. Negen dagen zou de overtocht duren en ik had geen enkele garantie dat ik zou vinden waarnaar ik zo wanhopig op zoek was.

Lily*SS Belgenland November 1931*

Eerder die dag was de *SS Belgenland* vanuit de haven van New York uitgevaren. Het schip was al enkele uren op weg naar Plymouth, de eerste tussenstop op de route naar Europa. Ik zag ertegenop om negen dagen op zee te zijn, het maakte me zelfs bang, maar ik had mezelf geen andere keuze gegeven. Ik wilde koste wat kost meer te weten komen over mijn afkomst.

Ik prees me gelukkig dat ik de overtocht niet in derde klasse moest maken. Er was me verteld dat de onfortuinlijke tussen-dekpassagiers in stapelbedden in kleine ruimtes vertoefden waar enkel kleine, ronde kajuitvensters voor een beetje natuurlijk licht zorgden. Het stonk er naar ongewassen lijven en etensresten. Ik kon amper geloven dat de derdeklasspassagiers de overtocht op die manier moesten maken. Gelukkig had ik er geen last van, dankzij de verkoop van de diamanten ring en de speld die mijn moeder me had nagelaten, hoefde ik me gedurende een lange periode geen zorgen te maken over mijn financiën.

Mijn tweedeklaskajuit met zijn eenpersoonsbed op dek B was niet erg groot, toch was hij voorzien van het nodige comfort. Er was warm en koud water en ik had de luxe om over een eigen bad te beschikken, terwijl de meeste opvarenden het met een gedeelde badkamer moesten stellen. Ik had al snel door dat ik de plafond-ventilator niet nodig zou hebben, de thermostaat had ik echter sinds het vertrek al enkele graden hoger gezet.

Ondanks de luxe had ik het gevoel dat de muren op me afkwamen. Ik hoopte dat ik het gemis van mijn lieve Autumn zou

aankunnen. Alice en Rebecca gingen goed voor haar zorgen, daar was ik zeker van. Toch kon ik de angst dat mijn kleine meid me mijn afwezigheid kwalijk zou nemen, niet van me afzetten.

Om mijn gedachten te verzetten, had ik een wandeling gemaakt op het brede promenadedek en net zoals vele passagiers had ik een kop koffie gedronken bij het verandacafé.

De zon had weliswaar heel de middag geschenen, maar de winter was in aantocht en de zonnestralen waren niet sterk genoeg om de lucht op te warmen. Tegen de avond kon mijn bonten schoudercape me niet meer beschermen tegen de koude oceaانبries die voor kippenvel op mijn armen had gezorgd en ik liep terug naar mijn scheepshut. Daar realiseerde ik me dat het bijna tijd was voor het diner.

Uit mijn kast pakte ik mijn groene, zijden avondjurk en hield hem voor me. Ik herinnerde me nog de dag dat mijn moeder hem bij Macy's voor mij had gekocht. Net zoals de blouses en jurken uit mijn koffer, dateerden de kledingstukken nog van enkele jaren terug, toen mijn vader nog leefde. Ik trok mijn schouders op bij de gedachte dat de andere passagiers me meermaals in gedateerde outfits zouden zien. Waarom zou ik me zorgen maken? Aan boord kende ik niemand en ik was er niet op uit om me tijdens de overtocht sociaal te gedragen.

Ik trok de jurk aan en ging aan de houten kaptafel zitten. Mijn vingers streelden het zilveren medaillon waarin ik een foto van Autumn bewaarde. Het sieraad was niet goedkoop geweest, ik wilde echter tijdens mijn reis naar Europa een mooi en waardevol aandenken aan mijn lieve kind.

Terwijl ik met lange stroken mijn haren borstelde, dacht ik aan mijn moeder. Nog steeds noemde ik haar zo, tenslotte had zij me opgevoed, hoewel ze niet mijn biologische moeder was geweest.

Werktuigelijk ging mijn blik naar haar dagboeken op het nachtkastje naast mijn bed. Elk woord had ik gelezen en nog

steeds had ik het gevoel dat ze alles had verzonnen of dat ze een script had geschreven voor een niet-realistische film. In haar laatste brief stond dat alles wat ze had neergepend de waarheid was, hoe onwaarschijnlijk het ook leek. Ik begreep nog steeds niet hoe ze er haar hele leven mee was weggekomen. Er was slechts een conclusie mogelijk. Hoeveel ik ook van mijn moeder had gehouden, en zij ongetwijfeld van mij, ze was een leugenaar en een meestermanipulator geweest.

De scheepstoeter haalde me uit mijn gedachten. Ik pakte mijn handtas en mijn bolero vest uit de kast. Nadat ik nog een blik in de spiegel had geworpen, haastte ik me naar het restaurant.

‘Goedenavond, *miss*.’ Een steward begroette me met een hoofdbuiging terwijl hij de deur van het restaurant voor me openhield. De elegante jongeman droeg een donkere jas over een onberispelijk gesteven wit overhemd.

Het restaurant zat al vrij vol, ik was de tijd uit het oog verloren.

Het interieur van het restaurant, met houten lambrisering, gestoffeerde stoelen en duur tafellinnen, straalde luxe uit en gaf me het gevoel dat ik me niet in tweede, maar in eerste klasse bevond. De blauwe kleur van de bloemenprints en het ontwerp van het porselein op de tafels deden me denken aan Delfts blauw.

Een tweede, iets oudere bediende, liep naar me toe en vroeg me mijn naam. Tussen zijn zwarte haren blonken zilveren draden, zijn snor domineerde zijn gezicht. Hij droeg witte handschoenen, ik vermoedde dat hij later op de avond ook een deel van de bediening op zich zou nemen.

‘Lily Appleton.’

‘Zeker, *miss* Appleton, als u mij wilt volgen.’ Zonder op de lijst in zijn hand te kijken ging hij me voor.

Terwijl ik met hem langs de ronde tafels liep, voelde ik de blikken van enkele dames in mijn rug prikken. Ze droegen lange jurken met gepofte of uitlopende mouwen. Anderen accentueerden hun natuurlijke contouren met getailleerde en gestroomlijnde avondjurken waarvan de zoom tot aan de enkels reikte.

Het viel me opnieuw op dat mijn jurk met knielange zoomlijn niet meer aan het modebeeld beantwoordde. Hoewel ik me nergens voor behoefde te schamen, voelde ik de hitte naar mijn wangen stijgen. De laatste jaren had ik andere dingen aan mijn hoofd gehad dan het volgen van de laatste nieuwe mode. Na de dood van

mijn vader had ik er trouwens niet de middelen voor gehad. Alsof ik me pas op dat moment bewust werd van de korte lengte van mijn jurk, trok ik de stof naar beneden in een hopeloze poging om de zoomlijn verder dan mijn knieën te laten reiken.

De bediende bracht me naar een tafel waaraan twee dames en een heer zaten.

‘Alstublieft,’ glimlachte hij en trok de enige stoel die nog vrij was naar achteren, zodat ik makkelijk plaats kon nemen.

De man uit het gezelschap stond op. ‘Goedenavond.’ Hij droeg een hagelwit overhemd met een puntkraag onder een colbert. Zijn zwarte haren waren kort en naar de rechterkant gekamd.

‘Mijn naam is James Smith en dit is mijn vrouw Dorothy.’ Met een tedere blik keek hij zijn vrouw aan en ging weer zitten.

‘Aangenaam,’ knikte ik haar toe. Ik schatte haar ergens in de dertig, net als haar man. Ze had krullende, rode haren en droeg een donkerblauwe avondjurk met een lage uitsnijding, versierd met een fonkelende broche.

‘Ik ben mevrouw Miller,’ zei de andere vrouw aan de tafel. Zij had een rond gezicht met rode wangen en ik schatte haar op de leeftijd van mijn ouders. De struisveer in haar chique kapsel had een gedurfde groenblauwe kleur net zoals haar jurk.

Ik stelde mezelf voor.

Op de vraag van Dorothy wat het doel van mijn overtocht was, antwoordde ik dat ik op familiebezoek ging in Engeland.

In zekere zin was dat ook de waarheid.

James zei dat hij en zijn vrouw voor zaken naar Antwerpen gingen. Ze leken toegankelijk en open en stelden me op mijn gemak.

‘Ik ben blij dat ik op deze koude avond voor een lange jurk heb gekozen.’ Mevrouw Miller fronste toen ze haar blik over mijn gedateerde avondjurk liet gaan.

Ik wilde een opmerking maken over de gewaagde kleur van

haar japon, maar beet op mijn tong.

‘Koud? Dat valt best mee,’ antwoordde ik en zocht steun in de vriendelijke ogen van Dorothy.

‘Het is een prachtige avond, we mogen zeker niet klagen,’ viel ze me bij en ontdeed zich van haar witte stola.

‘Inderdaad,’ zei haar man.

Met een stralende lach leek mevrouw Miller zich gewonnen te geven en verdiepte zich in de menukaart voor haar op tafel.

Ik pakte de kaart en verstopte mijn gezicht erachter. De consommé met tapioca en tomaten leek me alvast een goed begin, maar ik verheugde me op het kalfslendestuk met gekookte aardappelen. De sago pudding en de gebakjes als dessert kon ik al op mijn tong proeven.

Nadat ik me had voorgenomen om me niet door mijn medepassagiers te laten intimideren, werd het een aangename avond en het gezelschap aan mijn tafel zorgde voor afleiding van mijn gedachten. Uiteindelijk genoot ik van het uitmuntende diner, sommige van de gerechten konden zelfs tippen aan het niveau van het vroegere Waldorf-Astoria. Ik was blij dat de gesprekken aan tafel mijn melancholische gedachten hadden verdrongen.

Na afloop van het diner was er het Reception Room Concert door het Joseph Van Mols orkest. Op de aankondiging had ik gelezen dat ze een bescheiden selectie van het werk van Bizet en Wagner zouden brengen. Mijn tafelgenoten hadden me uitgenodigd om samen met hen te genieten van de klassieke werken.

Ik had ze echter vriendelijk bedankt. Ik vermoedde dat het herinneringen aan mijn moeders pianospel zou oproepen en dat wilde ik koste wat kost vermijden.

Blijkbaar was ik niet de enige op het promenadedek die had besloten om bij het licht van de volle maan een wandeling te ma-

ken. Het was een mooie avond met aan de heldere hemel ontelbare sterren als lichtgevende speldenknoppen. De zee leek op een grote, donkere spiegel waarop het schip rustig verder bewoog. Het zachte geluid van klotsende golven tegen de romp van het schip was bijzonder rustgevend.

Een lichte zeebries zorgde ervoor dat ik met een hand mijn bolero strakker om mijn hals sloot. Ik nam me voor om de volgende avonden mijn kajuit niet te verlaten zonder mijn lange handschoenen. Ook al waren ze net als de rest van mijn kledingstukken gedateerd.

In mijn hoofd wedijverden allerlei gedachten om op de voorgrond te komen. Natuurlijk dacht ik vooral aan mijn moeder en probeerde ik me een voorstelling te maken van wat me precies stond te wachten wanneer ik op Europese grond voet aan wal zou zetten.

Ik weet niet wat het precies was, maar iets aan deze avond deed me denken aan Norman. Kwam het door dit schip of was het omdat ik onderweg was naar Europa, dichterbij hem? Misschien had hij een nieuwe liefde gevonden en was hij me vergeten? Ik verdrong de gedachte aan hem, tenslotte had hij nooit meer contact met mij opgenomen.

Piekeren over negatieve dingen wilde ik niet, slechts denken aan iets wat mijn hart kon verwarmen. Daarom haalde ik me Autumns lieve lach voor de geest en probeerde me voor te stellen hoe ze zou reageren als ik haar binnenkort weer in mijn armen kon sluiten. Wanneer dat precies zou zijn, had ik nog niet bepaald. Wel had ik de intentie om mijn noodzakelijke afwezigheid zo kort als mogelijk te houden. Mijn hart verschrompelde bij de gedachte dat ook zij me zou vergeten.

‘Goedenavond, *miss.*’

De ballon met mijn gedachten spatte uit elkaar. Ik was weer aan boord van de *SS Belgenland* en keek in de ogen van de man

die me een goedenavond had gewenst. Hij tikte met zijn vingers tegen zijn donkere *Fedora* gleufhoed.

In zijn smoking en met zijn vlinderdas zag hij er elegant uit. Hij nam een trek van zijn sigaret en gooide de peuk overboord.

‘Neem me niet kwalijk, ik heb u laten schrikken.’ Een brede lach verlichtte zijn gezicht.

Hij sprak met een accent dat ik niet meteen kon thuisbrengen. Ik meende dezelfde tongval te horen bij een groot deel van het personeel aan boord. Was hij misschien net als zij afkomstig uit Vlaanderen?

‘Het is een prachtige avond, vindt u niet?’ Hij keek naar de hemel waarmee hij zijn stelling leek te willen benadrukken.

Hij had een hoekig gezicht en was minstens een kop groter dan ik. In het halfdonker was het moeilijk om zijn leeftijd te schatten, ik vermoedde dat hij hooguit dertig was.

Ik liet de reling los en deed een stap achteruit, verder van hem weg. Ik had helemaal geen zin in een praatje.

‘Het diner was heerlijk,’ probeerde hij opnieuw om een gesprek aan te knopen. ‘Ik heb een vermoeden dat we negen dagen culinair verwend zullen worden.’

‘Dat is dan alvast iets om naar uit te kijken op deze lange reis,’ liet ik me ontvallen.

Hij pauzeerde en keek me aan.

‘U reist niet graag.’ Het klonk niet als een vraag, eerder als een vaststelling.

Hij fixeerde zijn blik op het zilveren medaillon om mijn nek.

‘Misschien heb ik me verkeerd uitgedrukt. Ik bedoel niet dat het me aan boord van deze *oceanliner* zal gaan tegenstaan, ik wil enkel zeggen dat ik nog niet zoveel reiservaring heb,’ bekende ik.

Dat ik alle moeite deed om mijn angst voor de open zee te onderdrukken, liet ik hem niet weten.

‘Voor de eerste keer naar Europa? Is Antwerpen uw eindbe-

stemming?’

Ik knikte waarmee ik in het midden wilde laten waarop ik positief had geantwoord.

‘U hoeft zich helemaal niet te vervelen, er is veel animatie op de *SS Belgenland*, dat kan ik u verzekeren. Morgen is er na het diner een dansavond.’ Hij gaf me de indruk dat hij de overtocht al meerdere malen had gemaakt en dat hij zich opwierp als een mogelijke chaperon.

Ik fronste. Was het zijn bedoeling om me uit te nodigen of wilde hij enkel een praatje maken?

‘Het is al laat.’ Ik bracht mijn vingers voor mijn mond en deed alsof ik daarachter een geeuw verborg. ‘Het is tijd om me terug te trekken in mijn cabine.’

Hij pakte zijn hoed van zijn hoofd en knikte beleefd. ‘Ik wens u nog een goedenavond.’

‘Voor u ook.’

Ik wilde me omdraaien en weglopen.

‘Wat stom,’ zei hij. ‘Ik heb me niet eens voorgesteld. Mijn naam is Floris Van Dyck.’

Zijn naam verklaarde het accent dat ik had gehoord. Was hij een Vlaming of een Nederlander, vroeg ik me af.

‘Lily Appleton.’

‘Het is me een waar genoegen, *miss Appleton*. Misschien kan ik uw dag morgen opvrolijken door u uit te nodigen voor een wandeling of misschien een koffie in het verandacafé?’

Zijn uitnodiging verraste me.

‘Misschien.’ Mijn lippen krulden naar boven.

Floris leek niet opdringerig, zijn verzoek klonk vrijblijvend.

‘U heeft een mooie glimlach, u zou meer moeten lachen.’

Mijn wenkbrauwen schoten de hoogte in.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Bij het diner zat ik niet ver van uw tafel. U was ongetwijfeld

aangenaam gezelschap voor uw tafelgenoten en ...'

'Wat wilt u daarmee zeggen?'

'Achter uw vriendelijke glimlach lijkt u de droefheid in uw ogen te willen verbergen.'

Zijn directheid maakte me ongemakkelijk, ook al was zijn opmerking niet onterecht. 'U heeft me geobserveerd? Ik heb u helemaal niet gezien.'

'Dat is beroepsmisvorming, vrees ik. Ik ben schrijver, steeds op zoek naar inspiratie voor een goed verhaal. Mensen observeren en verhalen bedenken zijn twee van mijn favoriete bezigheden. Trouwens, het gezelschap aan mijn tafel was niet interessant.'

Mijn gezicht ontspande, iets in hem intrigeerde me.

'Wilt u daarmee zeggen dat ik een personage in een van uw verhalen wordt?'

Hij deed of hij diep nadacht en lachte zijn tanden bloot.

'Dat is een goed idee.'

'Als u me zo ongegeneerd bespioneert, eis ik dat ik niet zo-
maar een personage wordt, maar dé hoofdpersoon in een bestsel-
lerroman,' grapte ik. Het was een eeuwigheid geleden dat iemand
spontaan een glimlach om mijn lippen had gebracht.

'Daar kan voor gezorgd worden. Alleen betekent het dat ik
meer onderzoek zal moeten doen.'

'Zoals samen koffiedrinken of een wandeling maken, bedoelt
u?'

'Dat zou me een heel eind op weg helpen.'

Gelukkig kon hij in het maanlicht de rode kleur op mijn wan-
gen niet zien.

'Laat me erover nadenken. Het wordt in elk geval moeilijk om
elkaar te ontlopen op dit schip. Het was fijn om kennis te maken.
Als u me nu wilt excuseren?' zei ik.

'Natuurlijk.' Hij maakte een kleine buiging. 'We zien elkaar
morgen.'